

loven for Udfrivningsvæsenet. Dette Mand-
 skab henhører under det foregaaende Mars Udf-
 skrivningslov; i Henhold til den har man
 Krav paa det, det hører Krigsministeren til,
 og det Hele, der er at gjøre, er at erkjende,
 at det hører under det foregaaende Mars Lov,
 og at man altsaa hjemlær sin retmæssige Eien-
 dom. Det hænger aldeles ikke sammen med
 den øvrige Deel af hvad Sessjonen har at
 gjøre. Den ærede Minister siger: Men hvad
 skal man gjøre med dem, som ville forlods udf-
 skrives? Ja, der skal man vedtegne i Rubrik-
 ken, at de have meldt sig til forlods Udfriv-
 ning, og, naar de faae Lov til at blive for-
 lods udfrevne, saa skal man tage dem. — Det
 er umuligt, at Grundloven skulde have villet
 optage Bestemmelser om Sessionsvæsenets Mid-
 ler til at affatte Lister og give Mandskabet Af-
 tegning; der maa nødvendigviis være lagt en
 dobbelt Betydning ind i Ordet „Udfrivning“.
 Den ene Deel af Udfrivningen er Listerforin-
 gen, Fuldstændiggjørelsen af Listerne, hvorved
 Mandskabet revideres og faaer de fornødne
 Vedtegninger, for at man siden kan dømme om
 dets Brugbarhed og Forpligtelser, naar den
 Udfrivning indtræder, som skal skee efter Lov.
 Derfor den ærede Minister skulde finde det
 nødvendigt at tage forandrede Bestemmelser,
 for at regulere Listerforingen, vilde han jo være
 i den samme Forlegenhed. Han maa vel
 lægge Mærke til, at det, han her kalder Ses-
 sion, i dette Øieblik optræder som en under-
 søgende Revisions-Commission; istedetfor at
 lade Landfrigscommissairen være ene om dette
 Arbejde, gjør man det til et commissjonalt,
 for at man bedre kan forlade sig paa det, naar
 det behøves. Den endelige Udfrivning ind-
 træder derimod først senere, og skulde da Mi-
 nisteren finde, at denne ikke kunde finde Ste-
 det efter Vedtegningerne, men at dertil behøvedes
 en Sessjon, fordi der kunde indtræde Tilfælde,
 hvor der skulde affiges en Kjendelse eller Dom,
 saa er det kun at lade Sessjonerne reise nok
 engang, men denne sidste Gang kan han ikke
 retviis lade dem reise, førend han har en Lov,
 som bemyndiger ham dertil. Denne Lov kan
 han kun udgive provisorisk, naar der er en virkelig
 Trang dertil, og en saadan har ikke været til-
 fælde her. Det er mig ogsaa kjært at fornemme,

at Ministeren i det første Tiltrædelsesøieblik
 har overtaget at besørge denne Sag, hvilket
 jeg anerkjender han har gjort Ret i, for at de
 løbende Forretninger ikke skulde standses. Jeg
 er glad ved, at vi ere komne til at omtale
 denne Sag under Omstændigheder, hvor der
 falder Saalidet tilbage paa Personen, hvor man
 kan omtale Sagen saa aldeles frit. — Det,
 der gjør, at jeg har Saameget mod den hele
 Fremgangsmaade i denne Sag, og hvorfor det
 er mig saa magtpaaliggende at opfordre Tin-
 get til at følge den Vej, vi have anvist, er netop,
 at det, der ligger foran den høitærede Justits-
 ministers Dvertagelse af Sagen, saa meget seer
 ud efter, som om man ad den administrative
 Vej vilde saa tidligt som muligt komme tilbage
 paa at udfribe Saa ved Lov og gjøre saa
 Mange frie som muligt, og det maa vi lægge
 Mærke til, naar vi erindre tilbage til For-
 handlingerne her i Bernepligtsloven, at vi
 baade fra Regjeringens og Rigsdagens Side
 med Haandslag gif ind paa, at vi skulde gjøre
 det saa lidet som muligt. Den ærede Minister
 har ganske rigtigt gjort opmærksom paa den
 umaadelige Forskiel, der, naar vi følge Bestem-
 melsen i den provisoriske Lov, bliver mellem
 den, hvis Lod er ueheldig, og den, hvis Lod
 er heldig. — Naar vi blive ved at holde os
 til den gamle Organisationsplan, og især naar
 vi følge den i sin fulde Strengighed og indkalde
 det ældre vaadensvædede Forstærkningsmandskab,
 førend vi indkalde det yngre Mandskab, ligger
 der i denne Dvertættelse til Forstærkningen en
 overmaade stor Betsatning, og tillige en stor
 Uligghed i Betsatningen, og det er denne Ulig-
 ghed, som vi ville udjævne, og vi udjævne den
 netop derved, at vi lade dem staae og følge op
 med Linien og Reserven. Naar den ærede Mi-
 nister sagde: saa have vi uvøet, eller saa have
 vi mindre godt Mandskab end det, som har
 været øvet, da kan der vel være kommen en
 heel Række af nye Baaben og ny Dvælse ind
 imellem, men den unge, kraftige Mand, som
 endnu ikke er inde i de borgerlige Forhold og
 derfor ikke med Uvillie gaaer fra sit Hjem, læ-
 rer paa 3 Uger meget lettere, hvad der hører
 til at træde ind imellem Kammeraterne og gjøre
 Krigstoget med — thi han skal jo ikke staae
 ene frem, medens derimod den gamle Forstærk-